

Enlige bør ikke kunne adoptere

Lørdags-klumme i Politiken den 14. april 2001

For nogen tid siden faldt jeg mere eller mindre tilfældigt ind i en TV-debat om enlige kvinders adgang til at adoptere. Skal det være sværere eller lettere, end det er i dag? Og skal de overhovedet have lov?

Jeg ledte fortvivlet efter telefonnummeret for at følge opfordringen til at ringe ind, men før jeg fik fundet det, var udsendelsen forbi. Det ærgrede mig, for der var faktisk nogle ting, jeg gerne ville have sagt.

I studiet var bl.a. en kvindelig læge, der som enlig havde adopteret et barn fra et børnehjem i Rumænien. Ved at vælge hende som den ene af to deltagere lagde udsendelsens tilrettelægger op til dét, der blev gjort til et af debattens hovedspørgsmål: Er det da ikke bedre for et arme pigebarn på et elendigt rumænsk børnehjem at blive adopteret af en enlig dansk kvinde, der vil være en god mor for hende, end at vokse op med udsigt til at ende som gadebarn og prostitueret i sit hjemland?

Spørgsmålet synes at besvare sig selv, - men i forhold til udsendelsens emne var det forkert stillet og dermed vildledende.

Emnet var nemlig ikke, om det er bedre for et barn at blive adopteret i Danmark fremfor at blive på et børnehjem i Rumænien.

Udsendelsens emne var derimod, om det er bedre for et barn at blive adopteret af et *ægtepar* end af en *enlig*. Og skal Rumænien absolut med i billedet, måtte det relevante spørgsmål derfor være, om det er bedst for et rumænsk barn at få både en far og en mor i Danmark eller at måtte nøjes med kun én af dem.

Det spørgsmål besvarer formentlig også sig selv, - og det er endda rigtigt stillet i forhold til dét, som udsendelsen skulle belyse.

Men er det egentlig ikke nok så tidstypisk, at et rationelt svar på et dybt alvorligt spørgsmål søges erstattet af et følelsesudløst svar på et spørgsmål om noget andet?

Endnu et uholdbart argument kom imidlertid på banen i udsendelsen: Jamen, der er jo alligevel mange børn, som vokser op med kun en mor eller en far, fordi deres foræl-

dre er gået fra hinanden, - underforstået, at så er det vel heller ikke så galt, at et adoptivbarn vokser op med en enlig mor.

Det uholdbare i argumentet er, at det forveksler nødsituation med normalsituation. Een ting er nemlig, at et barn kan komme til at leve med resultatet af, at noget er gået galt for dets far og mor, så barnet nu sidder tilbage med kun den ene af dem. Noget helt andet er, hvis samfundet direkte *skaber* en tilsvarende situation ved at tillade, at et barn, der burde have været adopteret af en far og en mor, i stedet bliver overladt til en enlig.

Over for disse alvorlige spørgsmål bliver vi imidlertid nødt til at tænke over, hvad der bliver den sandsynlige udvikling i mere end den første tid, hvis lovgivningen ændres. De to debattører i studiet var begge kvinder. Studieværten var også en kvinde. Og massivt lå det i luften, at det drejede sig om enlige kvinders adgang til at adoptere.

Men hvem kan dog bilde sig selv ind, at spørgsmålet om enliges adgang til at adoptere vil kunne begrænses til det? Der er også enlige mænd, der gerne vil adoptere. Og der er kvinder, der nok er enlige i den forstand, at de ikke har indgået ægteskab med en mand, men som har valgt at leve sammen med en anden kvinde inden for rammerne af et registreret parforhold. Ligesom der i øvrigt også er mænd, der lever i parforhold sammen med en anden mand.

Hvis man ikke vil med til næste station, skal man derfor ikke stå på toget. Det stopper ikke undervejs, og vi skylder faktisk de arme børn at lade være med at tage turen.